శ్రీ రమణ జ్యోతి — **Sri Ramana Jyothi**

ఆగష్టు 2020 — August 2020

ఈ సంచికలో ... — IN THIS ISSUE ...

1. **డా॥ కే.యస్. గారి 73వ ప్రవచనం** — డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి 3
2. **శ్రీ భగవాన్ సేవలో** — జి. శ్రీహరిరావు 10
3. **వ్యర్థ ప్రేలాపన** — డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి 18
4. **శ్రీరమణమహర్షి సూక్తులు** — కమలాకర వేంకటరావు 25
5. Practising what we Preach — Dr.K. Subrahmanian 30
6. Kavyakantha's Chatvarimsat — V. Krithivasan 41
7. The Human dimension Of Bhagavan Sri Ramana Maharshi — G. SriHari Rao 45

Events in Sri Ramana Kendram in August 2020

1. Satsang - Every Sunday - 9.00 - 10.45 a.m.
2. 3rd Sunday - Meditation - 9.00 - 10.45 a.m.
3. 8th August (Every 2nd Saturday of the month) Uma Sahasram recitation from 12.00 noon - 5.00 p.m.
3. 16th August- Punarvasu Satsang - 6.00 - 7.00 p.m.

(Devotees may please note that due to Social distancing, satsangs are being held online. For details please contact Kendram Office)

© Copyrights of all the material used from Sri Ramanasramam publications in Sri Ramana Jyothi either in excerpted form, translated form or serialised form totally belong to Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai.

శ్రీ రమణజ్యోతి వ్యవస్థాపకులు: కీ॥శే॥ డా॥ కె. సుబ్రహ్మణియన్
(వ్యవస్థాపక అధ్యక్షులు, శ్రీరమణకేంద్రం)

ఎవరికి ఎవరు స్వంతం?

డా॥ కే.యస్. గారి 73వ ప్రవచనం

అనువాదం: డా. వి. రామదాస్ మూర్తి

అందరమూ ఇది 'నా' పుస్తకం, ఈమె 'నా' భార్యా, ఇతడు 'నా' భర్త, ఇతడు 'నా' కొడుకు ఇలా అంటూ వుంటాము. వీటి అర్థం, భావం యథార్థంగా ఏమిటి? అన్ని భాషల్లోను ఇది వాడుకలో వుంది. అలాగ అనడం అలవాటు అయింది గనుక దాని గూఢార్థం ఏమిటో పట్టించుకోము. కాని ఈ విషయం గురించి లోతుగా ఆలోచిస్తే ఈ భావన ఎంత అబద్ధమైనదో తెలిసి ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. ఉదాహరణకు ఇతను నా కొడుకు అన్నప్పుడు ఒక కలం లేదా పెన్సిల్ లాగ అతను నా స్వంతమా? పెన్సిల్‌ను మరెవరో దొంగిలించినప్పుడు అది మరెవరిదో అవుతుంది. నేను ఫలానా వ్యక్తికి సంబంధించిన దాన్ని, నన్ను తీసుకెళ్ళకు, అని పెన్సిల్ చెప్పదు. అది జడపదార్థం, ప్రాణం లేనిది, ఒకరి నుండి ఒకరికి మారుతూ పోవచ్చు.

అనుబంధం మాత్రమే

అసాధారణమైన సంగతి ఏమిటంటే, మానవ సంబంధాల విషయంలో కూడ, మనకు ఏ వ్యక్తీ స్వంతం కారు. నా భార్య అన్నప్పుడు నాకు, ఆ స్త్రీకి ఒక ప్రత్యేక బంధుత్వం లేదా 'చుట్టరికం' వుందని అర్థం. ఇదే భర్త, పిల్లల విషయంలో కూడ వర్తిస్తుంది. ఎవరినీ స్వంతం అనడానికి వీలు లేదు. మనం అంగీకరించడానికి

తటపటాయిస్తాము గాని, ఖచ్చితంగా చెప్పాలంటే, ఎవరికీ, మరొక వ్యక్తి మీద అధికారం లేదు. కాని మనకు అదుపు వుందని భావిస్తాము. ఆ కారణంగా చాలా తరచుగా దుఃఖిస్తుంటాము. మన పిల్లలకు మనం స్వంతదారులం కాము, వాళ్ళు మన ద్వారా జన్మించిన వాళ్ళు మాత్రమే. వాళ్ళుగా వాళ్ళు స్వతహాగా వేరే వ్యక్తులు. ఒక కారణంతో మనతో అనుబంధం ఏర్పడినందువల్ల వాళ్ళపై మనకు అధికారం వున్నట్లు కాదు. అందుకే ఎవరూ మనకు స్వంతం అనడానికి లేదు, ఎవరిపైనా మనకు అదుపు లేదు కూడ.

మనం జీవించినంత కాలం, ఇతరులను మన అధీనంలో వుంచుకోవాలని ప్రయత్నిస్తుంటాము, ఘోరంగా ఓడిపోతాము. ఆ ప్రయత్నంలో ఎన్నో పద్ధతులను ప్రయోగించి చూస్తాము. మొదటి నుండి అది ఫలించదేమోనని ఒక ప్రక్క భయపడుతూనే వుంటాం. దాంతో ఒత్తిడి మొదలౌతుంది. అప్పుడు అసలు నా సంగతి ఏమిటి?

'నా' మీద అదుపు వుందా?

'నా' అంటే ప్రత్యేక ఉనికి గలిగి వున్న 'నేను'. అంటే నా శరీరం. అది మనకు ఇవ్వబడినది గనుక మనం దాని 'స్వంతదారు' అని చెప్పడానికి వీలులేదు. మన శరీరం మీద మన అదుపు లేదు. ఎవరైన నన్ను తాకినప్పుడు, నా శరీరాన్ని తాకకు అని చెప్పగలం. అంటే నాకు ఒక శరీరం వుంది, అది నాకు చెందినది, దానిని తాకవద్దని అర్థం. అది సబబే. అలాగ జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తూ పోతే, నా నాలుక ఏదో కావాలి అంటుంది. దాన్ని తేవడం కష్టం. కాని

నేను ఎంతో ప్రయత్నిస్తాను. నా చేతులు, నా కాళ్ళ విషయం కూడ అంతే. మొత్తం మీద నా శరీరం మీద నాకే అధికారం లేదు. మరేదో మన శరీరాన్ని అదుపు చేస్తోంది. నా మనసు మీదా నాకు అదుపు లేదు. అలాగ మన శరీరం, మనసు వాంఛించినట్లు మనం ఎన్నో పనులు చేస్తుంటాం. అలా ఆలోచన సాగితే, నా మీద నాకే అధికారం లేనప్పుడు ఇతరులను ఎలా అదుపు చేయగలమని తెలియవస్తుంది. ఇప్పుడు ఒకరంటే ఇష్టం, కొన్ని క్షణాల తరువాత అతనంటే పడదు. మన ఇష్టా ఇష్టాలన్నవి స్థిరంగా వుండవు. ఇందులో శాశ్వతత్వమంటూ వుండదు.

ప్రతి ఒక్కరికి, ఏదో 'పొందాలి' అన్న కోరిక వుంటుంది - అది పేరు ప్రఖ్యాతులు, ధనం లేదా ఎవరో వ్యక్తి - ఇలా ఏవైనా కావచ్చు. అలాగ పొందడానికి మార్గమేమైనా వుందా? లేదు. ఇక్కడ ఒక విపరీతమైన విషయమేమంటే ఇవేవీ లేని వారిని, అన్నిటినీ వదిలేసిన వారిని, వీటిని కలిగి వున్న వారికంటే ఎక్కువగా మెచ్చుకుంటాము. పూజ్యభావంతో చూస్తాము కూడ. కారణం వాళ్ళ దగ్గర మనకు శాంతి లభిస్తుంది. తమకు ఏవీ లేనప్పటికీ, అలాంటి వాళ్ళు ఏమీ వాంఛించరు. ఏదో ఒకటి కావాలని కోరుతూ మన దగ్గరకు వచ్చే వాళ్ళకు, కావలసినవి ఇస్తూ వుంటే, వాళ్ళు తరచు అదే పని మీద వస్తూ వుంటే, చిరాకు అనిపిస్తుంది. అసలు ఏదైనా కావాలని కోరడం ద్వారా మనకు సుఖం అనిపిస్తుందా? పూర్తి తృప్తి, ఆనందం అన్నవి కొంత లభించినప్పటికీ, తరువాత అవి మిగలవు..

భగవంతుడు సర్వ వ్యాపకుడు

"నేను గీత, ఉపనిషత్తులు, ఇలాంటివి చదువుకున్నవన్ని మరచిపోయినప్పటికీ బాధ లేదు, కాని ఒక్క శ్లోకం మాత్రం గుర్తుంచుకోగలిగితే, నా శేష జీవితానికి అది చాలు" అని గాంధీజీ అనేవారు. ఆ శ్లోకం ఈశావాస్యోపనిషత్తులోని మొదటి శ్లోకం.

"ఈశావాస్యం ఇదమ్ సర్వమ్ యత్కిఇంచ్చత్ జగతామ్ జడమ్
తేన త్యక్తేన భుఞ్జీతామాగృధః కస్యస్విద్ధనమ్ ॥"

వినడానికి తేలికైనదేననిపించినప్పటికి, ఈ శ్లోకం యొక్క భావార్థం గంభీరమైనది. ప్రసంగించిన విషయం చర్చతో కాదు, అనుభవంతో మాత్రమే తెలియవచ్చేది. ఈశావాస్తోపనిషత్తు, ఈ విశ్వం లోని సమస్తమూ, ప్రతి ఒక్క కణంలోను దేవుడు వ్యాపించి వున్నాడంటుంది. "తేన త్యక్తేన...' త్యాగం ద్వారా ఈ విశ్వాన్ని ఆనందంగా అనుభవించ వచ్చు. ఇతరుల ధన, సంపదలను ఆశించవద్దు అని బోధిస్తుంది.

భగవాన్ కూడ అదే విషయాన్ని నొక్కి చెప్పేవారు. ఈ విశ్వంలో జీవం లేనిది ఏదీ లేదు. పంచభూతాలను, వాటితో బాటు, (జీవుడు) ఆత్మ, సూర్య, చంద్రులను (మొత్తం ఎనిమిది) దేవునిగా భావించి పూజించాలి. - అష్టమూర్తి భృద్దేవ పూజనం - దైవకృపతో అలాగ చూస్తే, నీతో బాటు ప్రతి ఒకటీ దేవుడే. అప్పుడు దానిలోని చమత్కారం గమనిస్తే ఆశ్చర్యం వేస్తుంది. ఈ విశ్వంలో ప్రతి వస్తువును పూజించమని, నేను కూడ దేవుడినని భావిస్తే, ఏ రకమైన

పూజ వుండదు, పూజ చేసే వ్యక్తి, పూజింపబడేది కూడ ఏదీ వుండదు.

వ్యక్తి భావన చెల్లుతుందా?

'తేన త్యక్తేన.... త్యాగం ద్వారా విశ్వాన్ని ఆనందంగా అనుభవించవచ్చు. ఇతరుల ధనాన్ని ఆశించవద్దు. ఈ విశ్వంలో ప్రతి వస్తువులో భగవంతుడు వ్యాపించి వున్నాడు. అన్నిటిలో 'దైవ లక్షణం' వుండడం మాత్రమే కాదు. వాటిలో మొత్తం దేవుడే నిండి వున్నాడు. ఇక అలాంటప్పుడు నా 'స్వంతం' అనడానికి ఏమైనా వుందా? నేను మేధోపరంగానూ, భావోద్రేకపరంగాను అన్నిటా భగవంతుడున్నాడని నమ్మినప్పుడు, 'స్వంతం' అన్నది అంటూ వుండదగినది ఏదీ లేదని తేలిపోతుంది. ఇప్పుడు నన్ను నేను ఒక వ్యక్తిగా భావించడం అవుతుందా? 'వేరు' అనడానికి వీలు లేదు. నేను భగవంతునితో నిండి వున్నాను, మరి వేరుగా భావించడం కుదరదు. ఇక ఈ ప్రపంచంలో వ్యవహారం ఎలా నడపాలి? ఈ ప్రపంచంలో జ్ఞానులు కూడ వున్నారు. కాని భేదమేమిటి? నాకు సాధారణ స్థాయిలో స్వంతం అంటూ ఏదంటే ప్రతిదీ ఇంకెవ్వరిదో అన్న గ్రహింపు, అంతే. ఉదాహరణకు, ఎవరో వచ్చి నాకు ఒక మామిడి పండు ఇస్తారు. దాన్ని తీసుకుని తిని ఆనందపడతాము. దీనిలో 'స్వంతం' అన్న విషయం తలెత్తదు. ఆ ఆనందం పూర్తిగా వుంటుంది.

అలాగే ఒక పని చేయాల్సి వచ్చినప్పుడు దానిపై మొత్తం ధ్యాస

వుంచి జయాపజయాలను గురించిన ఆలోచన లేకుండ చేస్తే బాధ లేదు. కాని ప్రస్తుతం అలాగ కాదు. అందుకే, విజయవంత మవుతుందా లేదా అన్న సందేహాలతో ఏదో ఊహించుకుని ముందే భయం, దుఃఖాలను అనుభవిస్తాము. అది లేనప్పుడు ప్రతి పనిని ఆనందంగా చేయగలుగుతాము. ఫలితాలను మనం ప్రభావితం చేయలేమన్న భావన కలిగి వుంటే, మనం ఈ ప్రపంచాన్ని ఆనందంగా అనుభవించగలం. అలాంటి భావన భగవంతుని కృప వలన మాత్రమే ఏర్పడుతుంది.

కోరికలు, ఆలోచనలే అశాంతికి కారణం

మామిడి పండు ఉదాహరణను మరికొంత విశ్లేషించి చూశామనుకోండి. నాకు మామిడి పండును ఎవరో ఇచ్చారు. దాన్ని ఇష్టంగానే తింటూ, పండును ఎక్కడ నుండి తెచ్చారు? మీకు తోట వుందా? ఇలా ఇంకా కావాలి అన్న అభిప్రాయం వెలిబుచ్చ వచ్చు. లేదా డబ్బు వుంటే నేను మరిన్ని కొనేవాడిని కదా అని లోలోన అనుకోవచ్చు. మరొక క్షణంలో ఇది తింటున్నానే, నా ఒంటికి పడుతుందా అన్న అనుమానం రావచ్చు. మొత్తం ఆ వస్తువు పై అభిప్రాయాన్ని లేదా అపోహలను పెంచుకోవచ్చు. అలాంటివి ఏవి తలెత్తినా, ఆ పండును తిన్న సంతోషం సంపూర్తిగా వుండదు. ఎందుకంటే మనసు మరేవో విషయాల మీద పోతుంది. ఇక్కడ ఉపనిషత్తులో తెలిపిన సంగతులు వర్తిస్తాయి. ఏవీ నా స్వంతం కావు. కేవలం నా ద్వారా వచ్చి పోతుండవచ్చు. వేటి మీదా నా అదుపు లేదు, ఉండదు కూడ జ్ఞానులు కూడ ఈ ప్రపంచంలో

వున్నారు. వారు ఈ విషయాన్ని నిరంతరం ధ్యాసలో వుంచు కుంటారు. అందుకే వారు శాంతంగా నిత్యతృప్తులుగా వుంటారు. ఎక్కడ ఏ కోరికా లేదో అక్కడ అలజడి వుండదు. అసలు కోరుకునే వాడంటూ ఎవరూ వుండరు. అప్పుడు శుద్ధ చైతన్యమూ, పరమానందమూ వుంటాయి. ఆ స్థితికి చేరినప్పుడు అంతటా సంపూర్ణ సంతోషమే అగుపడుతుంది. అప్పటి నుండి 'ఇతరులు' అంటూ ఎవ్వరూ వుండరు.

నిత్యజీవితంలో మానసికంగా దేనితోటి అనుబంధం పెట్టు కోకుండా, భౌతికంగా మనం చేయాల్సిన కర్మలనన్నింటినీ నెరవేరుస్తూ పోతే, నేను కర్త అన్న భావం పూర్తిగా తొలగిపోతుంది. ఏదీ నేను చేయడం లేదు అన్న ఇంగితం కలుగుతుంది. ఒక ఉన్నత శక్తి మన ద్వారా పనిచేయిస్తోందన్నది ఎఱుకలో వుంచుకుని జీవిస్తే, సాధారణులం మనం కూడ ఈ ప్రపంచాన్ని ఆనందంగా అనుభవించగలము.

ఉన్నది నలుబది: 39వ శ్లోకము

"నేను బద్ధుడను" అనుకొనేంతవరకే బంధం, ముక్తి మొదలైన చింతలు ఉండును. 'బద్ధుడు ఎవడు?' అని తనను తాను చూడగా, సిద్ధమై మరియు నిత్యముక్తుడైన తన నుండి 'బంధం' అనే చింత అంతమొందగా, 'ముక్తి చింత' నిలువగలదా?

శ్రీ భగవాన్ సేవలో

- జి. శ్రీహరిరావు

3. ఇంతకు ముందు నేను తెలియపరచినట్లుగా, సర్వాధికారికి సహాయకుడుగా వుంటున్న మౌని శ్రీనివాసరావు దగ్గర ఆశ్రమ బీరువాల తాళాలన్నీ వుండేవి. ఆయన తాను సర్వాధికారి కార్యదర్శినని చెప్పుకొనేవాడు. ఒకరోజు ఆశ్రమం నుండి అనేక వ్రాతప్రతులనూ, ఛాయాచిత్రాల నెగెటివ్‌లనూ, రీళ్ళనూ తీసుకుపోయి ఆశ్రమం బయట ఎక్కడో దాచేసాడు. తాను నివసించే పాతహాలు పక్కన వున్న గుడిసెను తగలబెట్టి పారిపోయాడు. మంటలు ఇతర చోట్లకు పాకకుండా అగ్నిమాపక దళాన్ని పిలిచి వాటిని ఆర్పించివేసాం.

మౌని దొంగలించిన వస్తువులను పోలీసులు పట్టుకోగలిగారు. ఆశ్రమం ఆయనమీద వుంచిన నమ్మకానికి భంగం కలిగించినందుకూ, ఆస్తులను తగలబెట్టినందుకూ ఆయనపై కేసు పెట్టి, కారాగారంలో పెట్టారు. కోర్టులో కేసు పెట్టారు. కానీ, మద్రాసు ప్రభుత్వంలో ఆయనకు తెలిసిన ఒక అధికారి సహాయంతో నామీద తప్పుడు కేసు పెట్టించారు. దీని ఫలితంగా పోలీస్ డిప్యూటీ ఇన్‌స్పెక్టర్ జనరల్ ఆశ్రమానికి వాకబుకోసం వచ్చారు. విషయాలన్నీ ఆయనకు విశదీకరించబడ్డాయి. తిరువణ్ణామలై సబ్‌జడ్జిగారు మౌనికి మూడు నెలల కారాగార శిక్ష విధించారు. పోలీసులు స్వాధీనం చేసుకున్న వస్తువులు తన సొంతమంటూ వాదించి, మౌని పెద్ద కోర్టులో మళ్ళీ ఆర్జీ వేసుకున్నారు. పెద్ద కోర్టు కూడా ఆశ్రమానికి అనుకూలంగా తీర్పు

ఇవ్వడం వలన, దొంగిలింపబడిన వస్తువులన్నీ మళ్ళీ ఆశ్రమానికి తిరిగి ఇవ్వబడ్డాయి.

అయితే మౌని శ్రీనివాసరావు అంత తేలికగా వదిలిపెట్టే మనిషి కాదు. ఊళ్ళోవారిని కొంతమందిని ఉసిగొలిపి ఆశ్రమం మీద ఇంకో కొత్త కేసు వేయించారు. శ్రీరమణాశ్రమమూ, శ్రీమాతృభూతేశ్వరాలయమూ, ఒక ప్రైవేటు సంస్థ యాజమాన్యంలోగాక మద్రాస్ ప్రభుత్వపు అధికారంలోకి తేవాలని వాదన.

ఈ విషయానికి సంబంధించిన జాయింట్ కమీషనర్‌గారు తిరువణ్ణామలైలో వారి ప్రభుత్వ సంబంధిత కార్యాలయంలో 1953 జనవరి 3వ తారీఖున విచారణ జరుపుతామని ఉత్తర్వు వేసారు. శ్రీభగవాన్ సోదరి, నా మేనత్తగారైన అలమేలుగారు ఆ రోజు ఉదయం 8.30 గంటలకు పరమపదించారు. అంత్యక్రియలు నేను చేయవలసి వచ్చింది. ఆశ్రమానికి చెందిన ఇతర సాక్షులు మేజర్ చాడ్విక్కుగారూ, డా. సయ్యద్, శ్రీమతి ఆస్బర్న్ విచారణ వాయిదా వేయాలని విజ్ఞప్తి చేసారు. కానీ, లాభం లేకపోయింది. దహనం తర్వాత, ఆ తడి బట్టలతోనే నేను విచారణకు వెళ్ళక తప్పింది కాదు. విచారణకు నేను వెళ్ళగలిగాను. కానీ, తీర్పు ఆశ్రమానికి వ్యతిరేకండా ఇవ్వబడింది. ఆపై అధికారులకు మేము విజ్ఞప్తి చేసాం కానీ ఫలితం శూన్యమైంది. విషయాన్ని మేము కోర్టుకు తీసుకు వెళ్ళాం. కానీ, వెల్లూరు సబ్‌జడ్జిగారు, 1956 ఆగష్టు 30న ఆశ్రమం, రాష్ట్ర ప్రభుత్వ హిందూ ధర్మ సంబంధిత బోర్డువారి నిబంధనల ప్రకారం నడపబడాలని తీర్పు ఇచ్చింది. అక్కడ కూడ మేము ఓడిపోయాం.

మాకు వ్యతిరేకంగా ఈ తీర్పు ఇవ్వబడగానే, ఆశ్రమానికి బహుకాలంగా సేవలందిస్తున్న పెద్ద ప్లీడరు గంగాధరశాస్త్రిగారికి మిన్ను విరిగి మీద పడినట్లయింది. నాతోపాటు కోర్టులో వున్న మా 19 సంవత్సరాల కుమారుడు గణేశన్ దుఃఖం ఆపుకోలేకపోయాడు. వెల్లూరు రైల్వే స్టేషన్‌లో, మేము రైలుకోసం వేచి వున్నపుడు ప్లీడరు గారు బాధపడుతూనే వున్నారు. "మనది ఇంత గట్టి కేసే! న్యాయం మన పక్కన వుంది. మనం అసలు ఎలా ఓడిపోయాం? ఆశ్రమ యాజమాన్యాన్ని ప్రభుత్వం తీసుకుంటే ఎంత బాధాకరంగా వుంటుంది?" చిన్న వయస్కుడైన గణేశన్‌కు పరిస్థితులెంత విషమంగా వున్నాయో అపుడు కొద్దికొద్దిగా అర్థమయ్యాయి. అతని దుఃఖం కట్టలు దాటింది. ఎంతో బాధలో వున్నా నా మనస్సు దిటవు చేసుకుని గణేశన్‌ను కౌగలించుకొని, అతనిని సముదాయించడానికి ప్రయత్నించాను, "ఎందుకు నిరాశ పడతావు నాయనా? మిన్ను విరిగి మనమీద పడలేదు కదా! మనం ఒక కేసు ఓడిపోయాం అంతే కదా! దానికి ఇంత నిస్పృహ చెందటం ఎందుకు? ఆశ్రమ యాజమాన్యం ప్రభుత్వ చేతులలోకి వెళుతుంది. అయితే ఏం? భగవాన్ సమాధి దగ్గర పూజ చేయగలిగిన మన హక్కు, అధికారం మనకు శ్రీభగవాన్ వీలునామా ద్వారా మనకు లభించింది. అది ఎవరూ మన దగ్గర నుండి లాక్కోలేరు. అది పెదనాన్న సమాధి. మనం ఆయన వారసులం. మీ అమ్మ మనకు రోజూ వండి పెడుతుంది. అదే మనం ప్రతీరోజూ శ్రీభగవాన్ సమాధి వద్దకు అర్చనా పద్ధతిలో తీసుకువెళదాం. ఆయనకు సమర్పించిన తర్వాత మనందరం ప్రసాదంలాగ భుజిద్దాం. ఆ విధంగా మనం శ్రీభగవాన్ వీలునామాలో వున్న ఆదేశాన్ని పూర్తిగా పాటించిన వాళ్ళమవుదాం." నా ధైర్యాన్ని చూసి

గణేశన్ నిర్ఘాంతపోయాడు. తలెత్తి నావైపు చూసి కళ్ళ నీళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

చిన్న కోర్టు ఉత్తర్వును రద్దు చేయాలని మద్రాసు హైకోర్టును ఆశ్రయించాము. కోర్టు తీర్పుకోసం వేచి వుండకుండా సాంఘిక కార్యకర్త అంబుజమ్మాళ్‌గారి సహాయంతో నేను మద్రాసు ముఖ్యమంత్రి శ్రీకామరాజ్ నాడార్‌ను ఆశ్రయించాను.

ప్రస్తుతానికి అయినా, ఆశ్రమ యాజమాన్యాన్ని దేవాదాయ శాఖ చేజిక్కించుకోకుండా ఆపుదామనేది నా ప్రయత్నం. ముఖ్యమంత్రిగారు నేను చెప్పినదంతా చాలా ఓపిగ్గా విన్నారు. చేయగలిగిన సహాయం చేస్తానని వాగ్దానం చేసారు. అంతేగాక ఇంకేమైనా సమస్యలు వుంటే తన దృష్టికి తీసుకు రమ్మని ఎంతో దయతో సలహా ఇచ్చారు.

28. పరిష్కారం

మద్రాస్ ఉన్నత న్యాయస్థానంలో విచారణ జరుగుతున్నపుడు, న్యాయమూర్తి శ్రీ ఎమ్. అనంతనారాయణన్ (ఐ.సి.ఎస్) గారు మా వకీలు శ్రీ టి.ఎమ్. కృష్ణస్వామిగారిని ఇలా ప్రశ్నించారు. "ఆశ్రమం అంతర్జాతీయ స్థాయిలో ఆధ్యాత్మిక కేంద్రమయ్యే అవకాశం వున్నందున దానిని ఒక 'పబ్లిక్ రెలిజియస్ ట్రస్ట్'గా ఎందుకు చేయకూడదు?" వకీలుగారు ఈ ప్రశ్నను నాకు వివరించారు. ఈ పరిష్కారాన్ని ఒప్పుకుంటే శాశ్వతంగా "హిందూ రెలిజియస్ బోర్డు" అధికారంలో నుంచి ఆశ్రమాన్ని కాపాడవచ్చును అని తెలియపరిచారు. ఆశ్రమ క్షేమం దృష్ట్యా నేను ఈ ప్రతిపాదనకు ఒప్పుకున్నాను. ఈ నా అంగీకారంతో ఉన్నత న్యాయస్థానం మా

విన్నపాన్ని ఆమోదించింది. మాతృభూతేశ్వరాలయం శ్రీరమణా శ్రమంలో భాగమేననీ, అందువలన న్యాయసూత్రాల ప్రకారం ఆలయాన్ని "హెచ్.ఆర్. మరియు సి.యు" యాజమాన్యం లోకి తీసుకురాకూడదనీ డిసెంబర్ 12, 1959న తీర్పు ఇచ్చింది. ఆశ్రమమూ, దానిలోని పూజా స్థలాలూ ఒక "పబ్లిక్ రెలిజియస్ ట్రస్ట్"గా రూపొంది, తగు నిబంధనలూ, పని చేయు పద్ధతులు నిర్ణయించుకోగలవనీ న్యాయస్థానం తీర్పు ఇచ్చింది.

మద్రాసు ఉన్నత న్యాయస్థాన తీర్పును అనుసరించి, మద్రాసు ప్రభుత్వ ముఖ్య సచివాలయంలో చర్చల నిమిత్తం ఒక సభను నిర్వహించారు. మంత్రివర్యులు శ్రీ ఎం. భక్తవత్సలంగారు సభకు అధ్యక్షత వహించారు. న్యాయస్థాన తీర్పును అనుసరించి తీసుకోవలసిన కార్యాచరణ సూత్రాలను రూపొందించారు. ప్రభుత్వ న్యాయశాఖ కార్యదర్శి, ఆదాయ శాఖ కార్యదర్శి, ప్రభుత్వ ముఖ్య న్యాయవాది, నేనూ సభలో పాల్గొన్నాము. ఈ ప్రాతిపదిక మేరకు ప్రభుత్వం, వెల్లూరు సబ్‌జడ్జి న్యాయస్థానంలో ఒక అర్జీ దాఖలు చేసింది. ఎవరినుండీ దానికి అభ్యంతరం లేనందున, న్యాయస్థానం 1962 సెప్టెంబర్ 29న ప్రభుత్వ ప్రతిపాదన న్యాయ సమ్మతమేనని తీర్పు ఇచ్చింది.

ప్రతిపాదన ముఖ్యాంశాలు ఇలా వున్నాయి:

"ఆశ్రమానికి చెందిన స్థిరచరాస్తులకు ఐదుగురు సభ్యులతో రూపొందించిన ఒక ట్రస్ట్ యాజమాన్యం వహిస్తుంది. శ్రీ భగవాన్ వీలునామా అనుసరించి, వంశక్రమంగా వచ్చు వారసుడు ఆశ్రమ 'బోర్డ్ ఆఫ్ ట్రస్టీస్'కు అధ్యక్షుడుగా వ్యవహరిస్తాడు. మిగిలిన

నలుగురు ట్రస్టీలను ప్రభుత్వం నియమిస్తుంది. వారి కాలపరిమితి మూడు సంవత్సరాలు వుంటుంది. రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ఇద్దరిని ఆశ్రమాధ్యక్షుడితో సంప్రదించి నియమిస్తుంది. మిగిలిన ఇద్దరిని ఆశ్రమాధ్యక్షుడితో సంప్రదించి నియమిస్తుంది. మిగిలిన ఇద్దరినీ ప్రభుత్వం అనుమతి తీసుకొని ఆశ్రమాధ్యక్షులు నియమిస్తారు.

ఈ ఏర్పాటు ప్రకారం, 1973 నవంబరు 30 వరకూ ఎవ్వరి అభ్యంతరం లేకుండా, 'బోర్డు ఆఫ్ ట్రస్టీస్' చాలా సంతృప్తికరంగా తన విధిలను నిర్వహించింది. అయితే, 1985 నవంబరులోనే నేను సూచనలు ఇచ్చినాగానీ 1985 డిసెంబర్ 1వ తారీఖు నుండీ ఇప్పటి వరకూ (1994) ప్రభుత్వం ఎవ్వరినీ ట్రస్టీగా నియమించలేదు.

కావున, అధికార వారసత్వంగా నియమింపబడిన ఆశ్రమాధ్య క్షుడుగా, భక్తుల సహకారంతోనూ, శ్రేయోభిలాషుల సహాయంతోనూ, ఆశ్రమానికి చెందిన అన్ని తరగతుల ఉద్యోగస్థుల హృదయపూర్వక తోడ్పాటుతోను ఆశ్రమ యాజమాన్యం నిర్వహిస్తూ వస్తున్నాను. పూజా కార్యక్రమాలూ, ఇతర భక్తిసంబంధమైన విశేషాలూ, యధావిధిగా జరిగి పోతున్నాయి. ఆశ్రమానికి సంబంధించిన జమా ఖర్చులు, ట్రస్టు నిబంధనలను అనుసరించి, సకాలంలో ప్రభుత్వానికి పంపి తగు రసీదులు తీసుకుంటున్నారు.

29. "మౌంటెన్ పాత్"

మా రెండవ అబ్బాయి గణేశన్, 1960లో ఎమ్.ఎ. (ఫిలాసఫీ) చదువు ముగిసిన తర్వాత, బొంబాయిలో 'ఇండియన్ ఎక్స్‌ప్రెస్' పేపర్‌లో కొంతకాలం సహాయ సంపాదకుడుగా పనిచేసాడు. నాకు

ఆశ్రమం పనులలో సహాయంగా వుండటానికి తిరువణ్ణామలై రమ్మని కబురు పంపగా, ఉద్యోగం మాని వచ్చేసాడు. వేదాంత శాస్త్ర ఆచార్యులుగా, రచయితగా ప్రసిద్ధికెక్కిన శ్రీ టి.ఎమ్.పి. మహదేవన్ గారికి గణేశన్ చాలా సన్నిహితుడుగా మెలగటం కారణంగా గణేశన్ మనసు, ఆలోచనలు క్రమంగా వేదాంతపరంగా మలుపు తిరగటం వల్ల అతను కూడా చాలా సంతోషంగా ఆశ్రమానికి వచ్చేసాడు. ఒకవైపు శ్రీభగవాన్ భక్తులకూ, ఆధ్యాత్మిక ధోరణి వున్న ముముక్షువులకూ ఉపయుక్తంగా వుండటానికీ, ఇంకొకవైపు ప్రపంచ వ్యాప్తంగా వున్న శ్రీభగవాన్ భక్తులకూ ఆశ్రమానికి సంధానకర్తగా వుండటానికీ ఒక ఆశ్రమ ప్రచురణ వుండటం అవసరమని గణేశన్ భావించాడు.

అతని ఆలోచనలకు అనుగుణంగా ఆశ్రమం తరఫున ఒక పత్రికను ప్రచురించమని చాలామంది భక్తులు గణేశన్‌ను ప్రోత్స హించారు. ఆ రోజులలో ఆశ్రమానికి చాలా అవసరమైన నిధులను, పత్రికలో ప్రకటనలద్వారా ప్రోగు చేయవచ్చును అనీ కూడా గణేశన్ భావించాడు. ఆశ్రమ త్రైమాసిక పత్రిక 'ది మౌంటెన్ పాత్' మొదటి ప్రతి 1964 జనవరిలో వెలువడింది. మొదలు పెట్టిన కొన్ని సంవత్సరాల తర్వాత ప్రకటనలను స్వీకరించడం ఆపివేయబడింది.

'ది మౌంటెన్ పాత్' మొదటి సంపాదకుడుగా ఆంగ్లదేశానికి చెందిన శ్రీభగవాన్ భక్తుడు ఆర్థర్ ఆస్బర్న్ వ్యవహరించాడు. శ్రీభగవాన్ బోధించిన ఆత్మవిచార మార్గాన్ని చక్కగా ఎంతో నిష్ఠతో అనుసరించి సాధన చేసే ఆస్బర్న్, ఆయన సతీమణి లూసియా ఆస్బర్న్ వారి పిల్లలు ఆశ్రమంలో స్థిరపడిపోయారు. ఆస్బర్న్

ఆశ్రమానికి 1945లో వచ్చారు. వారి కుటుంబ సభ్యులు అంతకు ముందే కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం ఆశ్రమానికి వచ్చేసారు. 1970లో వారు కాలం చేసేంతవరకూ ఆస్బర్న్‌గారే సంపాదకుడు. మొదటి నుండీ గణేశన్ యాజమాన్య సంపాదకుడిగా వ్యవహరిస్తూ వచ్చాడు. ఆస్బర్న్‌గారు చనిపోయిన తర్వాత వారి సతీమణి సంపాదకత్వ బాధ్యత స్వీకరించారు. తదుపరి, సంస్కృత ఇంగ్లీష్ భాషలలో పండితులూ, ఆత్మవిచారణా మార్గంలో నిష్ణాతులూ అయిన శ్రీవిశ్వనాథస్వామి 1974లో సంపాదకత్వ బాధ్యతలు స్వీకరించి, 1979లో వారు దేహం చాలించేవరకు సంపాదకులుగా కొనసాగారు. ఆ తర్వాత శ్రీ కె.కె. నంబియార్‌గారు ఈ బాధ్యతను ఎంతో సమర్థవంతంగా నిర్వహించారు. ఈయన తర్వాత డేవిడ్ గాడ్‌మన్ సంపాదకులు అయ్యారు. శ్రీభగవాన్‌కు గొప్ప భక్తులు జీవితాంతం గాంధీగారి సిద్ధాంతాలను పాటిస్తూ కాలం గడిపిన ప్రొ.కె.స్వామి నాథన్‌గారు ఎంతో దయతో "మౌంటెన్ పాత్" ముఖ్య సంపాదక బాధ్యతలు స్వీకరించారు. వారు 'మహాత్మా గాంధీ సంపూర్ణ కార్యక్రమాలు' అనే బృహత్ గ్రంథమాలకు ఢిల్లీలో ముఖ్య సంపాదకులుగా వ్యవహరించి, విశ్వవిఖ్యాతి గాంచిన మహాను భావులు. పత్రిక సంపాదకులుగా బాధ్యతలు స్వీకరించే ముందు, ఆ తర్వాత కూడా ఎన్నో సంచికలను వారు రూపొందించారు. మొదట 1000 కాపీలతో ప్రారంభింపబడిన ఈ పత్రిక, ఇపుడు బాగా అభివృద్ధి చెంది విస్తృత ప్రచారం సాధించుకున్నది. యాజమాన్య సంపాదకుడుగా మొదలు పెట్టిన గణేశన్ ఇపుడు సమర్థవంతమైన సంపాదకుడుగా పని చేస్తున్నాడు. (సశేషం)

వ్యర్థ ప్రేలాపన

('మౌంటెన్‌పాత్', సంపుటి 55, సంచిక-2 (ఏప్రిల్-జూన్, 2018)లో ''గాసిప్'' అన్న శీర్షికతో ప్రచురించబడిన సంపాదకీయం నుండి ఎన్నుకొనబడిన భాగాలను అనుసరించి చేసిన స్వేచ్ఛానువాదం)

- అనువాదం: డా॥ వి. రామదాస్ మూర్తి

యాంత్రికత ముంచెత్తుతోంది

మనం ఆలోచించే విషయాలు, చూచిన సంగతులు, అనుభవాలను ఇతరులతో పంచుకోవాలని అనుకోవడం సహజమే. మానవుడు విషయాలను తెలుసుకొనే ప్రక్రియలో అది కీలకమైనది. ఇతరులతో ఏ సంగతిని పంచుకొనకపోతే, గతంలో ఎప్పుడో క్రొత్తగా ఆవిష్కరించబడిన విషయాలను ప్రతి తరంలోను మళ్లీ కనుగొన వలసి వస్తుంది. అలాంటప్పుడు ఏ చరిత్ర, సంస్కృతి, లేదా సుస్థిరమూ, సురక్షితమైన సమాజం, ఇవేవీ ఆకళింపు అయ్యే అవకాశం వుండదు. అసలు సమాచార మార్పిడి లేకుంటే మన ఉనికే అసాధ్యం. విషయజ్ఞాన విస్తరణను అడ్డుకొనే సమాజం ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతుంది. రక్తం లాగా, జ్ఞానం కూడ ఆరోగ్యకరమైన సమాజానికి అవసరం.

కాని, ఇంటర్నెట్ పుణ్యమా అని మన సామాజిక వ్యవస్థ ఎన్నో వ్యతిరేక సవాళ్ళను ఎదుర్కొనవలసి వస్తోంది. చాలామందికి దాని వాడకం జీవితంలో ఒక ముఖ్య భాగంగా మారింది. సమాచారం, ఎక్కడో జరిగిన విషయాలు, అభిప్రాయాలు ఉప్పెనలాగ మన

ముందుకు వస్తున్నాయి. మన దృష్టిలోనికి రావడానికి, ఆకర్షించి చెడు త్రోవ పట్టించడానికి, ఈ విషయ పరంపర నిరంతరం ప్రయత్నిస్తోంది. మనం కొంత విచక్షణను ప్రదర్శిస్తే తప్ప ఈ రొదలో కూరుకుపోతాము. ప్రపంచం మొత్తం మన చేతి వేళ్ళ చివర్లకు కుదించబడినప్పటికీ, మనం ఉపయోగించే ఈ కుతంత్రాల యాంత్రికత మనల్ని ఏకాంతానికి త్రొక్కి పెడుతోంది. ఎంతమంది జనం, ముఖ్యంగా యువత, ఒక మూడంగుళాల తెరలో ఇరికించ బడిన ప్రపంచంలోనే పూర్తిగా మమేకమై పోవడం మనం గమనించడం లేదు? సూటిగా ఒకరితో ఒకరు సమాచారాన్ని పంచు కొనడం కంటే మధ్య ఒక యంత్రాన్ని మధ్యవర్తిగా పెట్టుకొనేందుకే ఈ రోజుల్లో మొగ్గు చూపుతున్నారు. పురోగతి చెందిందను కొంటున్న ఈ ప్రపంచాన్ని ఒంటరితనం ఒక వ్యాధిగా పీడిస్తోంది.

ప్రగతి సాధించడానికి బదులు మనలో కనిపిస్తున్న ఈ తిరోగతిని మనం ఎలాగ అరికట్టగలం? ఒక వైపు సమాచారాన్ని స్వాగతిస్తూనే మరొకవైపు తెలివిగా అనవసరమూ, అసందర్భమూ అయినా ఆకర్షణీయమైన విషయాలకూ, ఆరోగ్యకరము, నిరపాయమూ అనువుగా వున్న సమాచారానికీ, మధ్య తేడాను తెలుసుకోవడం ఎలాగన్నది సమస్య.

పనికిమాలిన వార్తల ప్రభావం

ఏదైనా విషయాన్ని వెలిబుచ్చడానికి ముందు మనం చేసే ప్రతి దానికి ఎంతో ప్రభావం వుంటుందని గుర్తించాలి. మనం ఏది

చెప్పినా అది మన చైతన్యాన్ని ప్రతిఫలిస్తుంది. ‘‘రెండు తోడేళ్ళ కథ’’గా భారతజాతి అమెరికన్ వర్గాలలో నీతి కథ ఒకటి ప్రచారంలో వుంది. దానికి భారతీయ సంప్రదాయ మూలమున్నట్లు భావిస్తారు. అది ఒక రూపాలంకార దృష్టాంతం. ‘‘నా లోపలి రెండు తోడేళ్ళు వున్నాయి. ఒకటి నీచమైనది, ఒకటి సద్భావం కలిగి వుండేది. అవి రెండూ ఎప్పుడూ తగవులాడుతూనే వుంటాయి. దేనిని ఎక్కువగా నేను పోషిస్తానో దానిదే పై చేయి అవుతుంది. అంటే చెడు విషయానికి ప్రోత్సాహం ఇవ్వకూడదని అర్థం.

మన వ్యక్తిగత జీవితాలలో మనం చాలా సమయాలలో పనికి రాని ముచ్చట్లను చెప్పడానికి పురిగొల్పబడతాం. ప్రపంచ స్థాయిలో తప్పుడు వార్తల ప్రచారం చేయడానికి, వాటిని నమ్మడానికి ఎంతో మంది లోబడిపోయినట్లే మనం కూడ అదే పనిగా పెట్టుకొని వార్తలను ఉద్దేశపూర్వకంగా అసత్యాలను చేర్చి చిలవలు పలవలుగా అల్లి, ప్రచారం చేయగల అవకాశం వుంది. మనం ఎంతో అణకువగా, వినమ్రులుగా వున్నామని గొప్పగా భావిస్తున్న ప్పటికీ మనం చేసే తప్పుడు వార్తల ప్రచారం మన అసలు సత్ప్రవర్తనకు కొలబద్దగా పనిచేస్తుంది. అలాంటి వార్తల మధ్యకు ఎలా లాగబడతామో గమనిస్తే తప్ప యథార్థం అర్థం కాదు. అతి నీచమైన చౌకబారు వార్తను కూడ నమ్మి, ఇతరులకు తెలుపుతూ, మనకు ఇష్టులు కాని వారు బాధపడడం చూసి గుప్తంగా ఆనందిస్తాం.

అలా ప్రచారమయ్యే వ్యర్థ ప్రేలాపనలు మన నమ్మకాలను, పక్షపాత అభిప్రాయాలను బలపరుస్తాయి. మనం కూడ అలాంటి వాళ్ళు కానప్పటికి, ఒక అబద్ధపు సంతృప్తిని మనలో పెంపొందిస్తాయి. ఏమైనప్పటికీ మనందరమూ గాలివార్తలకు లోనయ్యే వాళ్ళమే. అది కేవలం అన్యాపదేశం కావచ్చు. పొరబాటైన తీర్పు కావచ్చు, కొంత మేర అజ్ఞానపు ఫలితం కావచ్చు. ఏమైనప్పటికి అది మౌలికంగా అసలైన నిజం అయి వుండదు. ఇంటర్నెట్‌లో ఎక్కువగా లభించే సమాచారం లాగ అది అసత్యమూ, హానికరమూ అయి వుండవచ్చు. తప్పుదోవ పట్టిస్తుంది, మనల్ని చౌకబారు చేస్తుంది కూడ.

అలాంటప్పుడు మనం ఎందుకు ఆ అసత్యమైన వాటిని తెలుసుకొని ఆనందిస్తాము? ఒకటి, స్వభావ సిద్ధంగా కొంత మేరకు అయినా సరే, వార్తల పట్ల ఉత్సుకత కలిగి వుంటాం. అది మనకు సంబంధించినది కాదు, ఇతరుల విషయం. మనం అలాంటి దోషాలను చేయమన్న నమ్మకం. ఏ కొద్దిమందో తప్ప ఈ దురాచారానికి లోనైన వాళ్ళమే. హానికరమైన సమాచారం విషయంలో మనం పాలు పంచుకొనకుండ దూరంగా వుండడానికి ప్రయత్నిస్తూనే వుంటాం. మొత్తం మీద చివరకు ఎవరో ఒకరు బలి అవుతూనే వుంటారు. అది మిగితా వాళ్ళకు అనుకూలంగా వుంటుంది.

'గాలి' కబుర్లు

మామూలుగా 'గాలి కబుర్లు' అనే ఈ వ్యవహారం గురించి ఒక కథ ఇటలీలో ప్రచారంలో వుంది. అక్కడ ఒక చిన్న ఊరిలో నివసిస్తున్న ఆంటోనియో అనే రైతు సాధువు. చర్చికి వెళ్ళేవాడు. ఇతరులకు సహాయపడే వాడు కూడ. కాని అతనికి ఒక దుర్గుణం వుండేది. ఆపులేనంతగా వృధా కబుర్లు చెప్పే అలవాటు. తప్పు చేస్తున్నానని తెలిసినప్పటికీ, ఈ దురలవాటును మానుకోలేకపోయే వాడు. తాను చేస్తున్న ఇతర మంచి పనుల దృష్ట్యా ఆ 'చిన్న' పొరబాటు ఫరవాలేదనుకొనే రకం. కాని ఆదివారాలు చర్చికి వెళ్ళినప్పుడు మాత్రం ఫాదర్ దగ్గర తాను చేసిన పాపాన్ని క్షమించ మని ప్రార్థించేవాడు. ప్రతిసారి ఫాదర్ అతని పశ్చాత్తాపాన్ని గమనిస్తూ ఏదో ప్రార్థన చేయమని చెప్పి పంపేవాడు.

ఎప్పటి మాదిరి ఒకరోజు ఆంటోనియో తన పాపాన్ని క్షమించ మని ఫాదర్‌ను కోరాడు. కాని ఆ వేళ మామూలుగా కాకుండ ఆయన ఆంటోనియోకు ఒక పనిని అప్పజెప్పాడు. ఒక బుట్ట నిండ పక్షి ఈకలను నింపమన్నాడు. అప్పుడు తన ఇంటినుండి దూర ప్రదేశం దాకా నడుస్తూ వెళ్ళి, దారి పొడుగున ఈకలను బయట పడేయమన్నాడు. అతను అలాగ చేస్తున్న సమయం మధ్యలో తాను తన స్నేహితులతో కలిసి ముచ్చట్లు చెప్పుకొనే వేళ దాటిందని, ఆ పనిని అంతటితో ఆపి, వెళ్ళాడు. అక్కడ తాను కొండమీద చూసిన ఎవరో వ్యక్తికి సంబంధించి ఏవో కల్పించి చెప్పాడు.

ఆ పై వారం కలిసినప్పుడు ఫాదర్‌తో తన తప్పును క్షమించమని కోరాడు. ఏమని అడిగితే, పెద్ద తప్పేమీ కాదు. నేను చెప్పిన మాటలు 'గాలిలో' కలిసిపోయాయన్నాడు. ఎవరికీ హాని కలిగించవన్నాడు. ఫాదర్ అయితే మొన్న తాను పారేసిన ఈకలను అన్నింటిని ఏరి తీసుకు రమ్మన్నాడు. అప్పుడు గాని ఆంటోనియోకు తాను అప్పటిదాకా చేస్తున్నది ఎంత అపచారమో తెలియరాలేదు.

నోరు జారితే అంతే

నోరు దాటిన మాటలను వెనక్కి తీసుకొనడం అసాధ్యం. దురదృష్టవశాత్తు, ఏదో ఆసక్తి కలిగించే 'వార్త'ను తామే చెప్పగలుగు తున్నామన్న ఉత్సాహంలో ఇతరులకు ఎంత హాని కలిగిస్తున్నామన్న సంగతి స్పృహలోకి రాదు. ఇది కూడ దొంగతనం లాంటి తప్పుడు పనే, ఇంకా తీవ్రమైనది కూడ. దొంగిలించడం కంటే అవతలి వారి పేరు, ప్రతిష్ఠలను దెబ్బతీయడం ఇంకా ఘోరమైన పాపం.

భగవాన్ ఎప్పుడూ ఎవరి గురించి, వాళ్ళు మంచి వాళ్ళు కాకపోయినా సరే, వారిలో ఏ కొద్దిపాటి మంచి గుణాన్ని అయినా ఎత్తి చూపి మెచ్చుకొనేవారు గాని చెడుగా అనేవారు కాదు. మనం ఇంకొకరికి ఆ రకమైన హాని కలిగిస్తే, దాని వల్ల మనకూ అలాంటి ఇబ్బంది కలుగుతుంది. సంగతి పూర్తిగా తెలియకుండ మరొకరి ప్రతిష్ఠకు భంగం కలిగిస్తే, మనలో అపనమ్మకం ఏర్పడుతుంది. నిరాధారమైన అనుమానం, తత్తరబాటును, అజ్ఞానాన్ని రేకెత్తిస్తుంది. అలాంటి మనస్తత్వం వున్న వాళ్ళు గాలి వార్తకూ యథార్థానికీ మధ్య తేడాను కనుక్కోలేరు. ఎందుకంటే వాళ్ళకు విచక్షణా జ్ఞానం

లోపిస్తుంది. మనం ప్రచారం చేసేది నిజమా, కాదా అని తెలుసు కునేందుకు పరీక్ష ఒకటే. ఆ మాటను ఆ వ్యక్తికి సూటిగా చెప్పగలమా లేదా అని విచారించడం. అలా చెప్పలలేమనిపిస్తే, దానిని ప్రస్తావించడం, ప్రచారం చేయడం మానుకోవాలి.

సాధనకు ఏకాగ్రత ముఖ్యం

అసలు ఈ విషయాన్ని ఇంత లోతుగా పరిశీలించాల్సిన అవసరం ఏమొచ్చింది? ఆధ్యాత్మిక అన్వేషణలో వున్న సాధకులు తమ ఆలోచన, ధ్యాసలన్నింటిని ఎంచుకున్న లక్ష్యంపై మాత్రమే కేంద్రీకరించాలి. అంటే, ఏది ముఖ్యమో దానికి తోడయ్యే విషయాలను తప్ప, అనవసరమైన వాటిని ఏ మాత్రమూ పట్టించు కోరాదు. లక్ష్యం పై ఏకైక ధ్యానాన్ని ఉంచాలి. మహాభారతంలో ఒక ఉదంతం మనకు తెలిసినదే. విలువిద్యా కోవిదుడు ద్రోణాచార్యుని దగ్గర పాండవ, కౌరవ యువరాజులు, ఇతర శిష్యులు విలువిద్యను అభ్యసిస్తుండేవారు. లక్ష్యసాధనకు ఏకాగ్రత, గురితప్పని అభ్యాసంలో ఒక పరీక్ష పెట్టారు. ఒక చెట్టు చివరి బొమ్మ పక్షిని ఒకే ప్రయత్నంలో నేలగూల్చాలని షరతు విధించారు. అర్జునుడు తప్ప, ధర్మరాజు, దుర్యోధనుడు మొదలుకొని అందరూ బాణం ఎక్కిపెట్టినప్పుడు తమకు ఆ పక్షితో సహా చెట్టు, గురువు, ఇతర శిష్యులు కనిపిస్తున్నారన్నారు, అనర్హులయ్యారు. అర్జునుడు మాత్రం ఆ పక్షి తప్ప మరేమీ కనిపించడం లేదన్నాడు. గురిచూసి పక్షి తలను త్రుంచాడు. గురువు మెప్పును పొందాడు. ఏ లక్ష్యాన్ని సాధించాలన్నప్పటికీ ఇది వర్తిస్తుంది. ఏకాగ్రత కీలకమైనది.

అసత్య ప్రచారమనే ఈ దురలవాటు ఎలాంటి తీవ్రమైన పరిణామాలకు దారి తీస్తుందో, తెలుస్తోంది కదా! ఇతర అమాయకుల ప్రతిష్ఠను, సత్ప్రవర్తనను అకారణంగా దూషించి కొన్ని సందర్భాలలో శాశ్వతమైన హానిని కలిగిస్తుంది. ఆధ్యాత్మిక సాధన బాటలో పయనిస్తున్న సాధకులను ఇది ప్రక్కదారి పట్టిస్తుంది. అప్పటికే స్వంత విషయాలతో సతమతమౌతున్న మనసులో అనేకానేకంగా బాహ్యము, అసంగతమూ అయిన పనికి రాని పరాయి సంగతులు మనసును తబ్బిబ్బు చేస్తాయి. ఇక సాధనకు అత్యవసరమైన ఏకాగ్రత, ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యంపై కేంద్రీకరించడానికి కావలసిన వాతావరణం ఏర్పడే అవకాశం ఎక్కడుంటుంది? ఆలోచించండి.

శ్రీరమణ మహర్షి సూక్తులు

కమలాకర వేంకట రావు

ఆత్మాన్వేషణ

సాధనలో ఏ దివ్యనాదాలు నీవు విన్నా, ఏ దివ్య దర్శనాలు నీవు చూచినా, వాటిని వినేవాడూ చూచేవాడూ ఒకడుండాలి అతడే నీలో ఉన్న 'నేను'. 'నే నెవరిని?' అని విచారణ ద్వారా ఆ 'నేను'ను అన్వేషిస్తే, విషయాలూ విషయి ఒకటై పోతాయి ఆ పైన ఇక అన్వేషణ లేదు. అంతవరకూ ఆలోచనలు పుట్టుతూనే ఉంటాయి. విషయాలు గోచరిస్తూ మాయమవుతూనే ఉంటాయి. ఏమి

జరిగింది. ఏమి జరగబోతుంది అనే ప్రశ్నలు నీకు తప్పవు. విషయి తెలియబడితే విషయాలు విషయిలో లీనమైపోతాయి.

ఆత్మోపలబ్ధి

ఆత్మవస్తువు కొత్తగా సంపాదించుకొనేది కాదు, ఇది వరకే అది సిద్ధమై ఉన్నది. నాకు తెలియలేదనుకోడమే పోవాలి. చిత్తవృత్తులు నశిస్తే ఆత్మ దానంతటదే ప్రకాశిస్తుంది. అనాత్మ యందు ఆత్మభావం మూలంగానే చిత్త వృత్తులుదయిస్తున్నాయి. అనాత్మ అదృశ్యమైనప్పుడు మిగిలేది ఆత్మయే.

జనులు ప్రపంచాన్ని చూస్తూ వుంటారు. చూడడమన్నప్పుడు చూచేవాడు, చూడబడేది ఉండి తీరాలి. చూడబడే విషయాలు చూచేవానికి పరాయివి. చూచేవాడు ఆత్మయే అయినందు వల్ల అత్యంత సన్నిహితుడు. కాని, జనులు తమ యందలి చూచే వానిని తెలుసుకోడానికి ప్రయత్నించక చూడబడే దానివెంట పరుగు లెత్తుతూ వుంటారు. మనస్సు విస్తృతమైన కొద్దీ ఆత్మకు దూరమై ఆత్మోపలబ్ధిని దుస్సాధ్యం చేస్తుంది. చూచేవానిని ప్రత్యక్షం చేసుకొనే వాడు ఆత్మోపలబ్ధిని పొందుతాడు.

ఆధ్యాత్మిక సంఘటనలు

ఆధ్యాత్మిక విషయాలు హేతువాదానికి అతీతమైనవి. కౌరవ సభలో ద్రౌపదికి చీరలు అక్షయం కావడం అటువంటి సంఘటనే. ద్రౌపది సర్వసమర్పణం చేసుకొన్న మీదట అది జరిగింది. దాని కీలకమంతా సర్వసమర్పణలో ఉన్నది.

ఆనందప్రాప్తి

ఆనందం నీలో ఉన్నది గాని బయటి వస్తువుల్లో లేదు. గాఢ సుషుప్తిలో శరీరస్మృతి కూడా లేకున్నప్పుడే, నీకు అమిత సుఖం ఉంటున్నది. ఆ సుఖాన్నే నీవు గాఢంగా వాంఛిస్తూ ఉంటావు. అంతులేని ఆనందసాగరంలో నీవు ఓలలాడాలంటే, నీ ఆత్మను నీవు తెలుసుకోవాలి.

ఆభాసజ్ఞానం - సత్యజ్ఞానం

మనస్సు కల్పించిన వైచిత్ర్యమంతా నీకు తెలియబడుతున్న దంటే ఒక వెలుగు దాని నంతనూ ప్రకాశింప జేస్తున్నదని నీ వంగీకరించి తీరాలి. ఈ భావసముదాయం గాఢ నిద్రలో అంతర్ధానమై మెలకువలో తిరిగి తల యెత్తుతున్నది. కనుక యీ వెలుగు అనిత్యమని చెప్పాలి. దీనికి ఆద్యంతము లున్నాయి. స్వతంత్ర సత్తా లేదు. అందుచే నిది ఆభాస జ్ఞానం. అహంస్ఫురణ ఒక్కటే నిత్యం, అవిచ్ఛిన్నం. ఇది హృదయ స్థానంలో స్ఫురిస్తూ ఉంటుంది. నిద్ర నుంచి మేల్కొన్నప్పుడది మెదడుపై ప్రతిఫలించి అటు పిమ్మట శరీరమంతా వ్యాపిస్తుంది.

ఆరతి, విభూతి, కుంకుమ

జ్ఞానజ్యోతిలో మనస్సును దహించి వేయాలన్న దానికి సూచనయే కర్పూరహారతి. విభూతి శివతత్త్వానికి, కుంకుమ శక్తి తత్త్వానికి చిహ్నాలు. విభూతి పరాపర భేదాలనే రెండు రకాలు. మనం నొసట ధరించేది అపరావిభూతి, జ్ఞానజ్వాలచే సకల

వాసనలూ దగ్ధమైపోగా మిగిలేది పరావిభూతి.

ఆవరణం

ఆవరణ జీవుణ్ణి పూర్తిగా కప్పి వేయదు. తాను ఉన్నాననేది అతనికి తెలుసు. తాను ఎవరనేది మాత్రమే తెలియదు. అతడు ప్రపంచాన్ని చూస్తాడు. కాని, అది బ్రహ్మమేనని గ్రహించడు. అతనిది చీకట్లో వెలుతురు. అజ్ఞానంలో జ్ఞానం. సినిమా ప్రదర్శనలో హాలును మొదట చీకటిచేసి పిమ్మట కృతకమైన వెలుతురు ప్రవేశపెట్టి బొమ్మలు చూపిస్తారు. భేదజ్ఞానానికి ప్రతిబింబితమైన వెలుతురు అవసరం. నిద్ర అనే చీకటి, లేక అజ్ఞానంలో నిద్రించే వాడు కలలో దృశ్యాలు చూస్తాడు. అదేరీతిగా అజ్ఞానమనే చీకట్లోనే ప్రపంచ దృశ్యజ్ఞానం కలుగుతూ వున్నది.

ఆవరణ విశేషాలు

అజ్ఞానంలోంచి మేల్కొనడం నిద్రలో దుస్స్వప్నం లోంచి మేల్కొనడంతో పోల్చారు. చిత్తానికి ఆవరణం, విక్షేపం అనే రెండు దోషాలున్నాయి. వీటిలో ఆవరణమే చెడ్డది. విక్షేపం చెడ్డది కాదు. నిద్రావరణం ఉన్నంతవరకూ దుస్స్వప్నం ఉంటుంది. మేల్కొనగానే ఆ ఆవరణం పోతుంది. ఇక భయం ఉండదు. విక్షేపం సుఖానికి ప్రతిబంధకం కాదు. ప్రపంచం వలన కలిగిన విక్షేపం తొలగించుకోడానికి గురుసన్నిధి, శాస్త్రాభ్యాసం, దైవారాధన మొదలైన ప్రవృత్తులను అవలంబిస్తే అది అజ్ఞానావరణలోంచి మేల్కొనడానికి దారి తీస్తుంది.

అవృత్తత చక్షువు

అవృత్త చక్షువనగా అంతర్ముఖమైన దృష్టి. అంటే కన్నును లోపలికి త్రిప్పడం కాదు. తన్ను తనంతట తాను ఏ రూపాన్ని చూడలేదు. దానిద్వారా చూచేవాడు వేరే ఉన్నాడు. ఇక్కడ చక్షువనేది ఆ చూచే వానికి వర్తించే మాట.

ఆశ్చర్యాల్లో ఆశ్చర్యం

ప్రతివారికీ తెలిసినది వారి ఆత్మయే. కాని, ఆశ్చర్యాల్లో కెల్ల ఆశ్చర్యమేమంటే, కానిది అవునని యెల్లరూ అనుకుంటూ ఉంటారు. ఆత్మకంటే భిన్నంగా ప్రపంచాన్ని చూస్తూ ఉంటారు. జ్ఞాత వున్నంత సేపే ప్రత్యక్ష జ్ఞానం. అనుమాన జ్ఞానం మొదలైన అన్ని రకాల జ్ఞానాలూ ఉంటాయి. జ్ఞాత అదృశ్యమైతే అతనితో పాటు అన్నీ అదృశ్యం కాక తప్పదు.

'ఇదం' లేని 'అహం'

నిద్రలో ఆత్మ శుద్ధ చైతన్యంగా ఉంటుంది. మెలకువ లోకి వచ్చే సంధి దశలో 'ఇదం' (ఇది) లేని 'అహం' (నేను)గా రూపొంది మెలకువలో 'ఇదం'తో కూడిన 'అహం'గా అభివ్యక్తమౌతుంది. 'అహం' ద్వారానే మానవుని అనుభవం కనుక, అతడు ఆ సంధి దశలోని 'అహం'ను అనుభూత మొనర్చుకోడానికి కృషి చెయ్యాలి. అది అనుభూతమైనప్పుడే అధిష్ఠానం అందుబాటై, లక్ష్యసిద్ధి సుగమమువుతుంది.

Practising what we Preach

(Talk 17)

Dr.K.Subrahmanian

Everybody has some problem or the other. It may be considered a minor problem by others, but for the person who is experiencing it, the problem is major and very difficult to solve. When we are really depressed, for some reason or the other, we feel there is really no *sahaara* in this *samsara*. We ask, “there are millions of people in this world, but of all the people, why should this happen to me?” We can tell the person to ignore the problem, but he’ll find it difficult to do so. Despite the problems we all have, each one of us wants to continue living in this world. We don’t wish to die. Nobody says they would like to leave this world because of the suffering and sorrow.

Whatever problems we may have, whatever we may say, the fact is, we are all attached to life. We would like to live as long as we possibly can because in the midst of all the sorrow, there is a little bit of joy, and a little bit of pleasure. We forget our sorrows in those moments when we experience them. Vyasa narrates the following story in the *Mahabharata*.

A tiger was chasing a man. The man ran and soon came across a dry well. He started climbing down the well, and thought he had escaped the tiger. As he was slowly climbing down, he saw that at the bottom of the well, there was a huge cobra. He thought to himself, “I wanted to

escape from the tiger. Now there is a cobra at the bottom of the well!” He told himself, “It’s all right. I won’t go right to the bottom. I will stand at the side of the well.” He caught hold of some grass that was growing there for support. He thought, “I am lucky that there is some grass that I can hold on to.” Suddenly, he heard a noise. He found that a rat was trying to gnaw away at the root of the grass that he was holding on to. He then looked up, and complained loudly to the Lord, “O God! Is there no hope for me? There is a tiger above me and a cobra below me. I want to cling to this grass for support, but it’s being eaten by a rat. I might fall into the well at any moment. Why are you treating me like this?” As he was complaining loudly, with his mouth wide open, a drop of honey from a beehive close by fell on his tongue. The man thought, “How sweet this is!” For a moment, he forgot all his problems - the tiger, the snake and the rat. Vyasa says that this is what our life is all about. We are surrounded by dangers and problems of various kinds, but a little bit of honey, every now and then, makes us forget about them.

All our saints and sages have told us about the various ways in which we could overcome these dangers. One may read the scriptures and learn from them about how to overcome problems. We should, however, not think that just because we have studied spiritual matters, we’ll become better at dealing with problems. When we study these things, we must ask for the Lord’s grace, because mere *shastrajnana* will not save us. Theoretical and

practical knowledge are two different things. Even though we may have studied a great deal, when it comes to actual practice, we cannot practise all these unless we have the grace of the Lord. Most people, after listening to a great discourse, feel that they should go and read the *Upanishads*, the *Vedas*, the *Gita,* and so on. It is good to read these books. You won't, however, necessarily become a better *sadhaka*, merely by reading them. If you read these books, you will be able to explain these things better, but you may not be able to relate the newly acquired knowledge to your day-to-day life. As Shankara reminded us repeatedly in his *Bhaja Govindam: Nahi nahi rakshati dukrumkarane*. *Bhaja Govindam bhaja Govindam Govindam bhaja moodamathe.* Only through worship, and only through his grace, can we be saved. Even great sages and saints failed in times of crisis to practise what they preached.

I have told you the story of Parikshit several times in our *satsangs*. He was the son of Abhimanyu and the grandson of the great Arjuna. He was a well read, pious and just king. But one day, when he went hunting, this pious king lost his temper with a *rishi* who was deep in meditation. To teach the *rishi* a lesson, Parikshit draped a dead snake around the *rishi's* neck. Parikshit was a learned man, but in this situation, his actions did not reflect his learning. This happens to all of us - even the great *rishis*. It happened to Janamejaya, Parikshit's son, as well.

Janamejaya was a child when his father died. Like his father, he grew up to be a great scholar, and was greatly interested in spiritual matters. Janemejaya was aware how his father died. One day, he said to himself, "My father did not do any harm to any snake. Yet Takshaka killed my father. My father only took a dead snake and put it around the neck of a *rishi*. For that, the *rishi's* son cursed him, and said that he would die of a snake bite. I will kill all the snakes in this world. I will see to it that there are no snakes left in this world."

Janemejaya consulted all his *purohits* saying, "I want to conduct a *yajna.* You must help me in this. There should not be a single snake left in this world!" When a king or a minister asks for something to be done, there are generally very few people who will voice their dissent; they are afraid of what may happen if they don't follow orders. Most people are merely interested in flattering the person in power. This is not a recent thing; it has always been like this. No one had the courage to question Janamejaya: "Why do you want to kill all the snakes in this world? Don't kill the serpents because they are a part of this world." Even those who had *shastrajnana* were ready to conduct the *yajna.* They said, "We know the *mantras.* With the power of these mantras, we will draw all the snakes into the holy fire." There was only one person who said, "You will not succeed because a small boy will prevent it." On hearing this, Janamejaya said to his guards,

"See to it that all the entrances are blocked. Don't allow anyone into this *yajnashala*."

Vyasa has described the *yajna* beautifully, giving the names of the various snakes. One by one, they all fell into the fire, screaming. Janamejaya was very happy. When he knew that all snakes had been burnt in the fire, he asked the *purohits*, "Where is Takshaka, the king of the serpents? He has not come. He must be hiding somewhere." The *purohits* said, "The power of the *mantra* is dragging him here, so he has gone to Indra now. We can see Indra sitting on his throne, and Takshaka is on his lap, pleading with him." Janamejaya said, "If that is so, you utter a more powerful *mantra* which will drag Indra also along with the snake!" When they started doing this, Indra was also dragged towards the fire. Indra screamed, as did Takshaka. It was then that the King of Heaven sent a message to the son of Jagatkaaru, Astika.

Jagatkaaru was a *rishi* and a great *jnani,* and was not interested in worldly affairs. One day, he saw some spirits hanging upside down from the trees. Jagatkaaru went to them and asked, "Why are you all hanging upside down?" Then, the spirits said, "We are your ancestors. We are all suffering because there is no one to do *tarpanas* and s*hraadhs* for us. You are not married, and so there is nobody to do them." They continued, "If you get married and have one or two children, then, we will all be saved." The *rishi* told his ancestors, "If I meet a girl who has the same name as I do, I will marry her."

Jagatkaaru went in search of such a girl. He told anyone he met that he would marry a girl with the same name as his. Vasuki, the King of Serpents, had a sister by the very same name. He went to Jagatkaaru Maharishi, and asked, "Why don't you marry my sister? She has the same name as you." Jagatkaaru was very surprised, but he married her saying, "I am marrying you because the spirits asked me to get married.If you displease me in any way, I will go away."

One day, as the sun was about to set, Jagatkaaru was sleeping with his head on his wife's lap. She was upset because in our *shastras*, it is said one should not lie in bed either at sunset or sunrise. It is considered a great sin to sleep when the sun is setting. *Sandhyakaal* is considered to be very important. *Sandhya* actually means a gap. We have a *sandhya* in the morning, and one in the evening between darkness and light - that small period between darkness and light is called *sandhya.* The *rishi's* wife woke him up since there is a *niyati* in all these things. Jagatkaaru was angry, and he said to his wife, "I never wanted you to wake me up. I know these things. You have displeased me, so I am leaving." She said, "It is not good for you to sleep at this time and that is why I woke you up." He said, "My job is over. You are pregnant. You're a remarkable person; you are a *tapasvini*. Go to Kailash." So, she went to Kailash through his grace, and she delivered a child. She named him Astika. It is said, he was brought up by Shiva and Parvati.

As Indra was being pulled down, he realised that he would also fall into the fire and die. He sent a message to Astika, "Takshaka is going to fall into the fire. He is dragging me with him. Only you can save us." Astika, Vasuki's sister's son, managed to get into the *yajnashala*. Once somebody enters the *yajnashala,* they cannot be asked to leave; it is a matter of etiquette. When Janamejaya saw Astika, he was very impressed. He completely forgot that he'd been told that a young boy would stop the *yajna*. Astika praised Janamejaya, "What a *yajna*! Nobody has performed such a *yajna* till now. You have so many *purohits* performing the *yajna*." Janamejaya said, "What do you want? Tell me and I will give it to you." Astika said, "You have made a promise. You should not go back on it." Janamejaya said, "Why would I do that? Your face is brilliant, so full of *tejas*. Tell me what you want. I will definitely give it to you." And then Astika said, "Stop this *yajna*!" The stunned Janamejaya said, "I will give you anything, any other boon. Don't ask me to stop this. Almost all the serpents have been killed. I am only waiting for Takshaka." Astika asked, "What harm have the snakes done? Why have you killed so many serpents? Why do you want to kill Takshaka? Remember, your father, Parikshit, was destined to die. What he did was not correct. He should not have done what he did to a *muni*. But he accepted his mistake, and because of him we have the *Bhagavata*. Shuka narrated to him the story of the various *avatars*. Do not in any way be vindictive; it is not good

for you." Janamejaya realized his mistake and asked the *purohits* to stop the *yajna*. Indra and Takshaka escaped the fire. Later, through his extraordinary power, Astika brought back to life all the serpents that had fallen into the fire.

Janamejaya was not an ordinary person; yet, he wanted to take vengeance on the snakes. He wanted to kill all of them. Like his father, Parikshit, Janamejaya's *sastrajnana* was extraordinary, but when it came to practice, he was like an ordinary person. Our ancestors have told us a number of such stories to show us that mere intellectual appreciation is not enough. The story of Garuda is another example of one such story.

Kashyapa Muni had two wives - Vinata, and Kadru. He told them, "I was asked to marry. It is my *prarabdha*. But once you conceive, I will go away." The wives argued, but the Muni said, "I have no interest in this kind of life." He asked each, "How many children do you want?" Kadru said, "I want one thousand children who will be very strong and who will support me." Vinata replied, "I want only two children, but they must be stronger than all the one thousand children put together." Kadru was surprised and wondered why she hadn't thought of it. Kashyapa Muni granted each their boon. Kadru had one thousand eggs and Vinata had two eggs. Kadru's eggs resulted in the birth of one thousand snakes. Vinata was worried because her two eggs did not show any sign of hatching. One day, out of sheer frustration, she broke open one of the eggs only

to find a half developed child. From the hip downward, there was no development. The child came out of the shell, bright and glorious, and said, "Mother, because of your impatience, I am half formed. I will leave now. I won't stay with you. From that other egg will come out someone who will be the most powerful in this world." Saying this, the child went into the sky. And that child is Aruna, the one who drives the chariot of the sun.

Much later, from the other egg, came Garuda. Kadru, who had one thousand snakes, found it difficult to accept that Garuda was stronger. When the ocean was churned, many things came out of it, including the white horse, Uchchaihshravas, Lakshmi and finally *amrut*. The beautiful horse was absolutely white. One day, Kadru asked Vinata,"What is the colour of the horse's tail?" Vinata said, "What is so difficult about that? It is white." Kadru said, "Let's make a bet. I say it is black, and you say it is white. If you win, I will be your slave; if I win, you will be my slave." Vinata agreed, and they both went to look at the horse's tail from a distance. Kadru had asked some of the snakes to wind themselves around the horse's tail; so when Vinata saw the animal from a distance, its tail appeared black. Vinata immediately said, "I'm wrong. It is black, I thought it was white." Then Kadru told her, "You must be my slave."

When Garuda grew up, he was very upset that his mother was Kadru's slave. He told Kadru, "I don't want my mother to be your slave. What can I do to free her

from you your bondage?" Kadru replied, "If you bring *amrut* from heaven for us, then I will free her." He said, "I will bring *amrut* from heaven. That is no problem." Then, as you all know, Garuda went to heaven, returned with the *amrut* from Indra. He put the vessel containing the *amrit* on darba grass, and said to Kadru," I have brought the *amrut*. From now onwards, my mother will not be your slave." Kadru agreed. The snakes were asked to take a bath before drinking the nectar. When they went for a bath, Indra took away the *amrut*. When the snakes returned and found no *amrut*, they were very upset. They were angry that Indra had played a trick on them. Human nature being what it is, the snakes said, "Let us at least lick the place where *amrut* was kept so that we will become immortal." They started licking the darba grass. What happened? Their tongue got split. That is why they say that the snake has a forked tongue.

Why this story? This is a story of jealousy. Kadru was the daughter of Daksha - the son of Lord Brahma. She was a *sastra jnani*, yet she acted very pettily; she tricked her sister into becoming her slave. She was extremely jealous of her sibling's only son. Though very learned, when it came to practising what she had learnt in real life, Kadru's *prabrabdha* was like anybody else's. The same is true of learned kings like Parikshit and Janemejaya.

What does all this mean for us? It means that reading books, reading the *sastras* and the *Vedas* is good, but it is an intellectual activity. Mere intellectual appreciation is

not enough; ten minutes of *sadhana* is better than ten hours of reading the *Vedas* or the *Upanishads*. If we're able to achieve this, it's because of the extraordinary grace of the *guru*. That is why Bhagavan says that *guru krupa* is something extraordinary.

When you have this *krupa*, you will have a peace of mind for he will give you the strength to bear everything. Bhagavan had to face so many problems. A boy urinated on him, but he remained totally indifferent. He accepted everything because of the absence of *dehatma buddhi*. When you control the mind, you are always in a state of happiness: *sat chit ananda*. There is then no *aham*, no *mama kaara;* no ego or sense of individuality. You are *sat chit ananda* where the heart has swallowed the mind. When there is real *sadhana*, the mind is churned and cooked in the heart: *prabalitam manah stawaviboh twamasi santatam sada*. Kavyakanta says, "Bhagavan, what an extraordinary thing you have done. We take a handful of rice and then swallow it. You have done the same thing with the mind. You have cooked our mind in our heart and it has disappeared."

Some people go round the *navagrahas* every day because they think that this *graham* may harm them, otherwise. However, when you have the *anugraha* of your *guru*, no *navagrahas* can touch you.

Kavyakantha's Ramana Chatvarimsat

V Krithivasan

Verse 18

धर्मे नाशमुपागते त्रिभुवने पर्याकुले पापतः
प्रज्ञाने परितो गिरां पथि मुधा सञ्चार्यमाणें जनैः ।
सद्भावे परमेश्वरस्य च पितुः सन्देहडोलां गते
द्वीपः कैतवमर्त्य केकितुरग त्वामन्तरा कः सताम् ॥

dharme naashamupagate tribhuvane paryaakule paapatah

prajnane parito giraam pathi mudhaa sanchaaryamaaNe janaih

sadbhaave parameshwarasya cha pituh sandehadolam gate

dveepah kaitavamarthya kekituraga tvaamantara kah sataam

Word meaning:

dharme: dharma (righteousness); *naashamupagate*: destroyed;

tribhuvane: in all the three worlds; *paapatah*: sinful ways;

paryaakule: agitated;

giraam prajnane: true wisdom;

parito: throughout; *janaih*: by the people; *mudhaa*: vain, superficial; *sanchaaryamaaNe*: bandying about; *pathi*: path; *parameshwarasya cha*: even Lord Siva's; *pituh*: Father's; *sadbhaave*: very existence; *sandehadolam gate*: is doubted; *kekituraga*: one with

peacock as His mount (Lord Subrahmanya); *kaitavamarthya* : in the mask of a human being; *tvaamantara*: but for you; *sataam*: for the good people; *dveepah kah*: can there be refuge

Verse Meaning:

When *dharma* has been destroyed, as at present; when all the three worlds are in turmoil due to evil tendencies; when true wisdom is abandoned and superficial knowledge is bandied about in its place by ordinary people; when the very existence of the Father of the Universe is questioned, Oh Lord Subrahmanya, in the guise of a human, who else but you can be the refuge of the good ?

What Kaavyakantha said nearly 80 years ago is much more applicable in this modern age which is totally centred on securing material comforts and focused on egoic pursuits. The moral and spiritual degradation is so bad that right-thinking people are longing for a direction and purpose in life. Kaavyakantha is declaring in this verse that Bhagavan Ramana is the sole refuge for mankind.

The fundamental *ajnana* which is the background of life in the world of today is the malady of the modern age. Its symptoms are fear, insecurity, a general feeling of the utter meaninglessness of life, loneliness, etc. Man today is deeply afraid, afraid of death, and even more, afraid of life. The underlying cause of this fear is isolation of the individual from the Universal. Threatened with the destruction of all that has constituted for him 'life', he has

thrown himself into a feverish activity for the gaining of wealth, satisfying the senses and power. He seeks in external wealth, a compensation for the inner poverty of his egoistic life. Because he has lost the power of love, he seeks consolation in excitement and sensation. His inner soul is in bondage, powerless, insignificant and, therefore, he seeks to give a false significance to his life by the vain trappings of power and position. But in spite of this clouding of his vision by *ajnana*, man can never lose his instinctive wisdom, the knowledge of the truth of his own being. And to turn his mind towards his inner truth, Bhagavan Ramana has manifested on earth.

Dr.S.Radhakrishnan says, "If the world is to be saved, it can only be by the intrusion of another world into it, a world of higher truth and greater reality than that which is now submerged by the overwhelming discords and sufferings of the present time. Our failure to develop contact with this world of Reality is the cause of our malady. Men like Sri Ramana recall us to that larger dimension of Reality to which we really belong, though we are generally unaware of it". *(Golden Jubilee Souvenir)*

Dr. Carl Jung, the world renowned psychologist, echoes this opinion when he says, "The life and teachings of Sri Ramana are not only important for the Indian, but also for the Westerner. Not only do they form a record of great human interest, but also a warning message to a humanity which threatens to lose itself in the chaos of its

unconsciousness and lack of self-control." *(Golden Jubilee Souvenir)*

This message is the general thrust of this verse.

* * *

Valli the Deer

A hunter in the forest behind the *Ashram* hunted a deer, not seeing that there was a baby deer. He left the fawn at the feet of Bhagavan. That was the only deer in the *Ashram*. Bhagavan gave her the name Valli. She slept with Bhagavan in the old hall, and it looked as if Bhagavan paid special attention to her. Bhagavan guided her, "Don't go into the town, don't go into the forest."

One day, she ventured out, and a hunter hunted it. She came back with a limping leg. Bhagavan attended on her leg, but it became the cause of her sickness, and it was to die. The whole night Bhagavan kept her head on his lap, and at 3.00 a.m. she passed away. Bhagavan said she had attained realisation. This was her last birth, and like Jada Bharata, she came to Bhagavan and did *sharanagati*.

Bhagavan confirmed that she had attained *moksha*, and along with Annamalai Swami, built a tomb for her exactly as a realised soul's *samadhi* is built; as given in our scriptures.

The Human dimension Of Bhagavan Sri Ramana Maharshi

G.Sri Hari Rao

Revered Sri Mahendranath Gupta, the celebrated "M", tells Sri Ramakrishna Paramahamsa, "Among all the forms God chooses for His *Leelas,* I like best His play as a human being." Sri Ramakrishna replies, "That is enough. And you are seeing me."[1]

In more recent times, the Lord has taken the human form as Bhagavan Sri Ramana Maharshi. He is worshipped as Lord Subrahmanya. He is adored as *Jagadacharya* in the lineage of Veda Vyasa and Adi Sankara. Sri Bhagavan very rarely indicated his supreme state. "While at Virupaksha cave, Bhagavan was coming down the Hill with Nayana, all others had gone ahead. After a few steps, Sri Bhagavan stopped and turned to Nayana with brilliant grace-filled eyes. Pointing to the moonlit sky, he said, "The sun, the moon and all stars have their being in me and the sun himself goes around my hips!" Nayana instantaneously saw there was not merely Ramana, His Master, but the Great Person so repeatedly extolled in all the *Vedas*. Sri Bhagavan indeed is all these, and he transcends them; there is nothing that is not he"[2]

Sri Bhagavan is considered as the greatest of *jnanis* of the modern times. He is an uncompromising *advaitin*. He is *bhakti* incarnate. His surrender to Arunachaleswara is total. *Aksharamana Mala* is the outpouring of his *bhakti* to his *appa*.

The ordinary mortals, however, cannot comprehend the intricacies of his *advaitic* stance nor unravel the depths of his devotion. Sri Bhagavan, the *jnani* and Sri Bhagavan the *bhakta*, may be beyond the reach of the ordinary. But Sri Bhagavan the MAN is there for all to see. His life is an open book. He is the best of men - the *purushothama*. His greatness is palpable and visible to the high and the low; the rich and the poor; the learned and the illiterate; the powerful and the meek, and the young and the old. He is Sri Bhagavan for man, bird, and beast.

Sri Bhagavan's compassion and concern for others, his simplicity, his accessibility, his sympathetic attitude towards the frailities of human behaviour, his ability to forgive, his frugal habits, his detachment (which in fact was attachment to all), his *samatva bhava*, his attention to detail, his commitment to perfection, his ability to see good – even in the vile, his sense of duty towards his mother and family members, his implicit compliance to the rules and regulations of the *Ashram*, his discipline, his fortitude, his tender love for the women, children and the downtrodden

are all attributes that serve as path indicators to the men and women of the world who are caught in the whirlpool of life and its vicious vagaries.

The actions and inactions of Sri Bhagavan under varying circumstances will clearly spell out the 'dos' and 'don'ts' in a man's conduct on a day-to- day basis, and will provide a valuable checklist in the journey of human life. The Maharshi's life is but one more instance of that Indian ideal of teaching through life and not through words. His life is, in fact, his highest teaching. His teachings are but a literary expression of realisation.[3]

The blessed ones who had the opportunity of sitting at his feet, and assimilating his silence, words and actions from close quarters have recorded everything that needs to be recorded. One has to only benefit from the nectar of their writings by drinking in as much as one can.

1. [Visit to Nanda Bose, **Gospel of Sri Rama Krishna**, Swami Nikhilananda 1947, Page 804, Sri Rama Krishna Mutt , Mylapur
2. [**Purushottama Ramana**, Sri V Ganesan-1986 , Sri Ramanasramam Publications]
3. ['My pilgrimage to Sri Ramanasramam ' by Mrs. Eleanor Pauline Noye – **Golden Jubilee Souvenir** 1946, ***Sri Ramanasramam Publications]***

Ability to Forgive

Explaining the difference between man and God, Sri Ramakrishna said:

If a person commits 99 mistakes and does one good thing, God takes note of only that one good thing. On the contrary, if a person receives help 99 times from another, and does not on the 100th occasion, he remembers only that 100th failure.

Bhagavan Sri Ramana Maharshi, our Lord, always remembered the good things done by people, and their good points - but never their failings or weaknesses. He declared that if he chose to find faults of others, not a black crow could enter the *Ashram*.

An incident related by the revered Suri Nagamma Garu in her reminiscences sheds light not only on Sri Bhagavan's boundless compassion and his ability to forgive the failings of people, but it also highlights how he ensured that his intimate devotees also acquired the same abilities to forgive. The training he imparted in this regard is uncompromising.

During the years 1944-45, a lady devotee from the Telugu speaking parts of the country, visited Sri Bhagavan. She adopted an attitude towards Sri Bhagavan similar to the attitude the *Gopikas* adopted towards Lord Krishna – what is referred to as *Madhura Bhava* in the Spiritual

lore. She used to express her feelings in the form of letters and send them to Sri Bhagavan. After perusing them, Sri Bhagavan used to give them to Smt. Nagamma, who was his 'Telugu Secretary'. She thoroughly disapproved such writings, and after sometime, conveyed her disapproval to the lady devotee. The lady got furious and started writing abusive letters about Smt. Nagamma to Sri Bhagavan. As was his practice, Sri Bhagavan passed on these letters also to Smt. Nagamma, who could not digest these writings, and with tears in her eyes requested Sri Bhagavan not to pass on the letters to her. Sri Bhagavan agreed. A few days later, the lady in question, like a mad person, started creating a scene in the public places, tearing her clothes and shouting. The matter came to Sri Bhagavan's notice, and he observed, "How can we keep quiet?", in a sympathetic manner addressing Smt. Nagamma as she came to the Hall. Smt. Nagamma took the hint, and collecting a few respected people from Andhra arranged to take care of the woman with the help of a person employed for the purpose, and informed the lady's husband through a telegram. After a while, the lady devotee sent a legal notice issued against all these people, and had an advocate from Madras High Court come to Tiruvannamalai to file a defamation case against the concerned persons. Sri Bhagavan personally explained the whole background

to the advocate, who after understanding the situation, reprimanded the woman and went back.

Time passed. In the year 1949, the same lady wrote a letter to Smt. Nagamma in a penitent tone, requesting to be pardoned for her behaviour, and seeking to know about the condition of Sri Bhagavan's health which by then started deteriorating. Smt Nagamma's aversion for the lady had not abated by then, and she could not bring herself to send a reply. When she went to Sri Bhagavan's Hall that day, he turned his face away when she prostrated to him, ignoring her totally. His normal kind and pleasant countenance at her arrival was totally missing and Sri Bhagavan was very grave with her. This continued for a couple of days more. Smt. Nagamma introspected within herself about any possible shortcomings from her side, and concluded that her attitude towards the lady devotee was the reason for Sri Bhagavan's behaviour towards her. Deciding to make quick amends for her folly, she sent a reply to the lady saying that Sri Bhagavan was slightly better, and she would keep her informed if there was any change. After finishing the letter, she went to Sri Bhagavan, and submitted that she sent a reply to the lady devotee. Sri Bhagavan's face was wreathed in a pleasant smile, and he mentioned to the devotees nearby that the particular lady devotee repented for her actions, wrote to Smt.

Nagamma and that Smt. Nagamma wrote back to her. He was his normal kind self to Smt. Nagamma again.

In her reminiscences, Smt. Nagamma mentions that she related this incident to a devotee who asked her whether it was sufficient if one curbed and restrained his anger against somebody. She explained Sri Bhagavan's teaching that mere curbing will not do and that one should remove the anger and malice from one's mind totally and replace them with love and compassion.

(Source: **Reminiscences of Smt Suri Nagamma** # 19, Sri Ramanasramam Publication)

Life Subscription (15 years): Rs.750/- Annual Subscription: Rs.80/- (Cash/M.O./ D.D./Cheque only), favouring **Sri Ramana Kendram, Hyderabad.** Add Rs.15/- for outstation cheques. Donations in favour of Sri Ramana Kendram, Hyderabad are exempt (50%) from Income Tax under Section 80G.

Printed & Published by Sri P. Keshava Reddy, H.No.3-4-529/2, F.No.202, Devi Laxmi Nilayam, Lingampally, Barkatpura, Narayanaguda, Hyderabad-500027, Telangana State, on behalf of Sri Ramana Kendram, printed at Reddy Printers, # H.No.1-9-809, Adikmet, Hyderabad-500044, Telangana State, Published at Sri Ramana Kendram, H.No. 2-2-1109/A, Tilaknagar X-Road, Bathukammakunta, Shivam Road, Hyderabad-500013, Telangana State. Editor: Dr. V. Ramadas Murthy.

Address of Sri Ramanasramam: Tiruvannamalai, Tamilnadu-606 603.
Ph.04175-237200, Office No.: 04175-236624
email: ashram@gururamana.org
For Accommodation: email: stay@gururamana.org
Phone: 04175-237400, website: www.sriramanamaharshi.org